

Duduk – instrument dęty drewniany. Posiada podwójny stroik. Pochodzi z Armenii, jest wyrabiany zazwyczaj z drewna moreli. Ma ciepłe, nosowe brzmienie. Popularny na terenie Bliskiego Wschodu. Posiada ponad 1500-letnią tradycję (według innych źródeł nawet 3000 lat). Choć najpewniej swoje pochodzenie zawdzięcza Ormianom, jest także ważnym elementem kultury tureckiej, gruzińskiej i azerskiej. W samej Armenii istnieją specjalistyczne uczelnie, uczące jedynie gry na tym instrumencie.

Popularny w muzyce filmowej lat 90. końca XX i początku XXI wieku. Duduk wykorzystano m.in. w ścieżkach dźwiękowych filmów "Ostatnie kuszenie Chrystusa", "Gladiator", "Ronin", oraz "Król Artur". Jest też użyty w albumie "Liczy się każdy dzień" zespołu TGD, w albumie "Trasa" zespołu Deus Meus oraz w IV akcie Symfonii Orca - Serj'a Tankiana.

Najwybitniejszym mistrzem tego instrumentu jest Dżiwan Gasparian.

Instrument składa się z dwóch części. Pierwsza to cylindryczny korpus, wykonywany zazwyczaj z drewna morelowego, sezonowanego przez 20-25 lat, na którym jest 9 górnych otworów palcowych, służących do zmiany wysokości dźwięku, i 1 otwór dolny, zakrywany kciukiem, służący do zmiany natężenia dźwięku.

Drugą część stanowi stroik (ghamish lub yegheg), wykonany z trzciny, która rośnie obficie wzdłuż brzegów rzeki Arax. W Armenii stroik ma zazwyczaj długość 9-14 cm. Jest otoczony cienką elastyczną drewnianą obręczą (dzaynkargavorich), regulującą stopień otwarcia stroika, na końcu zaś jest zamykany drewnianą osłoną (pakan), która chroni jego delikatną krawędź i utrzymuje jej właściwy kształt. Osłona ta zwisa w czasie gry na sznureczku. Duduki budowane są w różnych wielkościach, w związku z czym skala instrumentów rozpoczyna się od różnych dźwięków podstawowych. Główne typy instrumentów mają dźwięk podstawowy g, a, b, c, d, e. Zazwyczaj mierzą 28, 33, lub 40 cm długości. (Źródło: Wikipedia)

Posłuchajmy tego brzmienia, które niewątpliwie skojarzy nam się z

..... pewnym filmem

Marysia